Written by - முனைவர் கோ.சுனில் ஜோகி, உதவிப் பேராசிரியர், குமரகுரு பன்முகக் கலை அறிவியல் கல்லூரி, கோயமுத்தூர் -
Monday, 10 February 2020 02:47 - Last Updated Tuesday, 11 February 2020 12:57

வாய்மொழி வழக்காறுகள் மானுட வாழ்வின் அறிவின் சேகரமாகும். அவை பெரும் தலைமுறை தொடர்ச்சியினைக் கொண்டவை. வாழ்வியல் சூழலோடு பிணைந்து நிற்கின்ற இந்த வழக்காறுகள் அவர்தம் வாழ்வியல் விழுமியங்களையும் பறைசாற்றுபவை. அர்த்தப்பட்ட வாழ்வினை அர்த்தப்பட வேண்டிய வாழ்விற்குக் காட்டாகக் குறிநெறிப்படுத்துபவை. அந்நிலையில் நீலகிரி படகர் இன மக்களின் இறப்புச் சடங்கு சார்ந்த “கரு ஹரசோது” எனும் பாவம் போக்கும் சடங்கில் இடம்பெறும் வாய்மொழி வழக்காறுகளில் நிலவும் சூழலியல் சிந்தனைகள் இம்மக்களின் சூழலியல் அறிவினையும், பாதுகாப்பினையும் புலப்படுத்துபவையாக அமைகின்றன.

படகர்களின் வாழ்வியல், வழிபாட்டு நிலையைவிட இறப்புச் சடங்கியலுக்கே அதிகமான முக்கியத்துவம் அளிக்கின்றது. மறுபிறப்பு மற்றும் பேய்களின் மீது நம்பிக்கையில்லாத இம்மக்கள் இம்மையுலகிலிருந்து பிரிந்துச் செல்கின்ற ஆன்மா மறுமையுலகத்தில் தம் முன்னோர்களுடன் உறைவதாக நம்புகின்றனர். இந்நிலையில் இம்மையுலகில் பிரியும் ஆன்மாவினையும், அவ் ஆன்மா உற்ற உடலையும் புனிதப்படுத்துவது இவர்களின் முக்கியமான இறப்பியல் சடங்காகும். அதனுள்ளும் இறந்த உடலினைக் கிழக்கு நோக்கி கிடத்தி பாவம் போக்கும் ‘கரு ஹரசோது’ எனும் சடங்கு மிகவும் இன்றியமையானதாகும்.

ஆண் இறந்திருந்தால் ஆண் எருமைக் கன்றினையும், பெண் இறந்திருந்தால் பெண் எருமைக் கன்றினையும் சடலத்தின் வலதுப்புறத்து தலைமாட்டில் இருத்தி, இறந்தவரின் வலதுக்கரத்தினைக் கன்றின் வாலினைப் பற்றச் செய்து இந்தப் பாவம் போக்கும் சடங்கினை மேற்கொள்கின்றனர். படக மொழியில் கன்றினைக் ‘கரு’ என்றழைக்கின்றனர். இவர்தம் ஆதி வாழ்வினை எருமைகளோடு ஆரம்பித்ததன் மரபுநிலைத் தொடர்ச்சியாகவும், இறந்தவருடன் அவர்தம் மறுமை உலக வாழ்விற்கு எருமையினை அனுப்பிவைக்க வேண்டும் என்ற நம்பிக்கையிலும், இறந்தவரின் நினைவாக இவ்வுலகில் விடப்படுகின்ற எருமையாகவும்; இந்தச் சடங்கில் பயன்படுத்தும் எருமைகளைக் கருதலாம்.

இச்சடங்கில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இதில் சொல்லப்படுகின்ற வாய்மொழி வழக்காறுகள் விளங்குகின்றன. வாக்கியங்களாக அமைந்துள்ள இவ்வழக்காறுகள் இவர்கள் பாவமாகக் கருதும் செயல்களை அடுக்குகின்றன. ஊரின் பெரியவர் ஒருவர்,

கட்டிலில் வைக்கப்பட்ட சடலத்தின் தலைமாட்டின் நடுவில் நின்று இந்தப் பாவங்களைச் சொல்ல, பிணத்தினைச் சூழ்ந்துள்ள ஆண்கள் அந்தப் பாவம் நீங்கட்டும் என்று தம் வலதுக் கரத்தினைப் போகட்டும் என்று சைகை செய்வதைப் போல முன்னோக்கி வீசுகின்றனர்.

இந்த வாக்கியங்களைத் தொடர்ந்து மூன்றுமுறை சொல்லவேண்டும். அவ்வாறு சொல்லும் போது இடையில் தடுமாற்றமோ, மறதியோ வரக்கூடாது. அவ்வாறு நேரின் மீண்டும் இந்த வாக்கியங்களை முதலிலிருந்து கூறவேண்டும் என்பது இவர்களின் மரபாகும். மேலும் இந்தப் பாவமன்னிப்பின் வாக்கியத்தினைக் கூறுபவர் பேரக்குழந்தைகளைக் கண்டு நிறைவாழ்வினை வாழ்ந்தவராக இருக்க வேண்டும் என்பதும் இவர்களின் மரபுநிலையாகும். தொன்றுதொட்டு இயற்கையோடு இணைந்து வாழும் இம்மக்கள் இயற்கையின் மேல் கொண்ட நேயத்தினையும், மதிப்பினையும் இந்தப் பாவமன்னிப்பிற்குரிய வாய்மொழி வழக்காறுகள் சிறப்பாகவே விளக்கி நிற்கின்றன. மேலும் இது இவர்களின் சூழலியல் அறிவிற்கும் பேணலுக்குமான சிறந்த சான்றாகவும் திகழ்கின்றன.

படகர்கள் தம் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்கிற்கு உரிய காலமாக வளர்மதிக் காலத்தையே மரபார்ந்து நிர்ணயம் செய்து வந்துள்ளனர். இவர்களின் முக்கியமான குலதெய்வச் சடங்குகள் அனைத்தும் முழுமதிநாளில் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. முழுமதி என்பது வளமைக்குரிய குறியீடாக இருந்தாலும் சடங்கிற்குரிய வெளிச்சத்திற்காகவே இம்முழுமதிநாளினைப் படகர்களின் முன்னோர்கள் தேர்ந்தெடுத்துள்ளனர் என்று துணியலாம். ஏனெனில், ஆரூடத்தின் மீது பெரும்பாலும் நம்பிக்கையற்றவர்களாவே படகர்கள் விளங்குகின்றனர். இன்றும் இவர்களின் திருமணம் உட்பட்ட சடங்குகள் ஆரூடம் சார்பின்றியே அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

நிலவினை இவர்கள் 'திங்குவா' என்று அழைக்கின்றனர். முழு நிலவினை 'உன்னவெ' என்றும் அமாவசையினை 'அவ் ஜனொ' என்றும் அழைக்கின்றனர். நிலவின் மீது தொன்றுதொட்டு மனிதகுலத்திற்குப் பெரும் மதிப்புநிலை நிலவிவருவது நாம் அறிந்தவொன்றே. இதற்குச் சிறந்ததொரு உதாரணமாக உறையூர் முதுகண்ண சாத்தனாரின் புறனானூற்றின் 27 ஆம் பாடலினைக் கொள்ளலாம்.

Written by - முனைவர் கோ.சுனில்ஜோகி, உதவிப்பேராசிரியர், குமரகுரு பன்முகக் கலை அறிவியல் கல்லூரி, கோயமுத்தூர் -
Monday, 10 February 2020 02:47 - Last Updated Tuesday, 11 February 2020 12:57

[illegible]